

דברי הכפר

ישראל במלחמה

בסוף המלחמה תגמר,
המנהיגים ילחצו ידיים
ומה שישאר,
הוא אמא זקנה אחת שמחכה לבן הלוחם שלה
והרעיה ההיא
שמחכה לבעל האהוב שלה
וכל הילדים האלה
שמחכים לאבא הגיבור שלהם.

אני לא יודע
מי מכר למי
את המולדת של מי
אבל ראיתי
מי שילם את המחיר.

גיליון מס. 2849 * ז בחשוון תשפ"ה * 8 בנובמבר 2024

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: דורית צחור dorittb1963@gmail.com

כל כלב יבוא יומו

1. כדי לגעת במה שאני מרגיש עכשיו באמת, ביושר ובכנות, אני צריך לחצוב מהתהום את החומרים הכי קשים שנאגרו בה, כדבש שהופק מצער וסבל של בני אדם שעברו כאן בדרך לפני, וחצבו אותם מהכאב שנגרם להם מהמקום בו נגע בהם העולם. ממש כפי שהוא עושה זאת, באדישות רבה ובשפע גדול כדרכו, גם לנו.

2. לא שְׁלוֹתִי וְלֹא שְׁקֻטִי וְלֹא נְחֻתִי, וְיֵבֵא רִגְזִי. (איוב פרק ג')

3. שיר של מנוחות | נתן אלתרמן

לֹא שְׁלוֹתִי וְלֹא נְחֻתִי. אֶךְ כְּעֵת חַיָּה,
כְּעֵת חַיָּה
עוֹד נִכּוֹן לְנוּ עֶרֶב מְנוּחוֹת, רַעֲיָה.
עֶרֶב מְנוּחוֹת, רַעֲיָה.

וּפְתַחַת חֲלוֹנֶךָ וְרַגְעַת בּוֹ פְּלָאִים,
וְהָרוּחַ תִּנְעַע עָרִיסוֹת וְתִלְוִיִּים,
וְהָרוּחַ תֹּאמֶר: בְּנֵי צֹאנֵי וְאֵילֵי,
וְנִעְרוֹת תִּזְמַרְנָה אֶת שִׁיר אֱלִילֵי,
וְזָמְרוּ נְעֻרוֹת: צְמוֹתֵינוּ קִלְעִים,
וְהָעֶרֶב עָלֵינוּ יָפָה לְאֱלֹהִים,
וְהִנֵּה כְּמוֹ עֶרֶב חֲשָׁכְנוּ,
וְהִנֵּה מְזַמְרוֹת אֲנַחְנוּ.

רְבוּ צַעַר וְרִגְזִי, אֶךְ אֶת הַרוּאָה,
אֶת הַרוּאָה,
כִּי נִכּוֹן לְנוּ עֶרֶב מְנוּחוֹת, רַעֲיָה.
עֶרֶב מְנוּחוֹת, רַעֲיָה.

והרהרנו דומם: מי באש יצָרף
 ומי ישקט, בת, ומי יטרף,
 ומי ישאר לבדד, ואולי
 לא תקום בו גם רוח לאמר אללי.
 והנה הרהורינו רוֹגעים וגלויים,
 והערב עלינו יפה לאלהים,
 והנה כמו ערב חשכנו
 והנה חשכים אֲנחנו.
 לא פללת, לא חפית. אַבל את הרוֹאָה,
 את הרוֹאָה,
 כי נכון לנו ערב מנוחות, רעה.
 ערב מנוחות, רעה.

ונגעה בך בלי קול השמחה הרפה,
 והלבין השער העוטר לרקה,
 והאשר יגע וְחורת כלילי
 בהלה בם ירח ושיר אללי.
 ודברת: זה דודי העולה בבְלוֹאים
 ואני לו אשתו היפה לאֲלוֹהים,
 ואַרְאָה את פְּנֵיו וְחִשְׁכְּתִי,
 ולא אבך, כי שפתי נשכתי.

4. "שיר של מנוחות" של נתן אלתרמן, הוא מעין שיר בו איוב מדבר אל אשתו של איוב.

יפה מצידו של אלתרמן שאינו משאיר את איוב לבדו מול ים הייסורים. אבל השיר שנקרא "שיר של מנוחות" הוא שיר איום ונורא. כמו ספר איוב בכבודו ובעצמו.

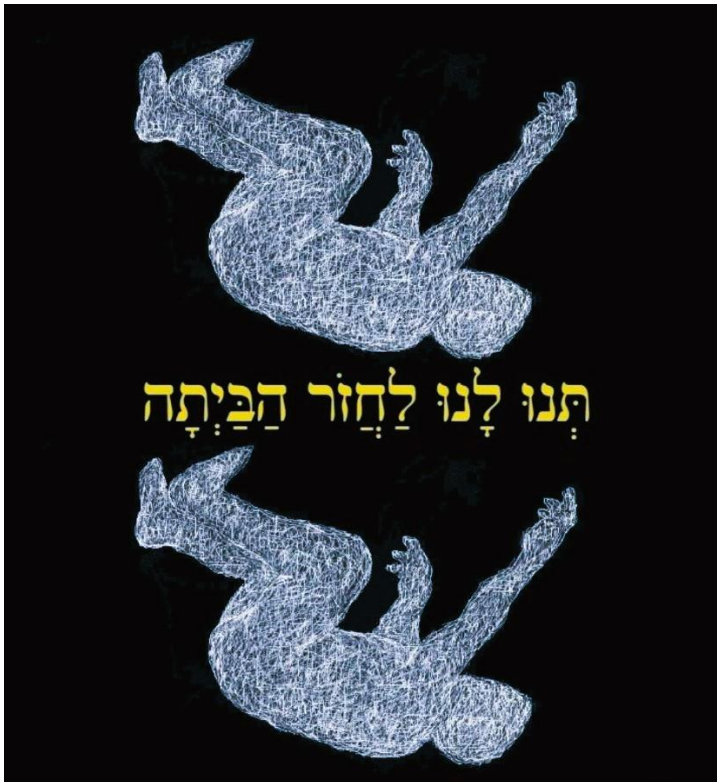
נתן אלתרמן, ששיריו אינם פוסקים לרגע לנהל דיאלוג עם המקורות, מפרק את הפסוק האחרון הסוגר את הפרק בו איוב מקלל את יומו לשניים. החלק הראשון של הפסוק "לא שְׁלוֹתִי וְלא שְׁקֻטִי וְלא נְחִיתִי" פותח את הבית הראשון. "וַיבֹּא רֶגֶז" פותח את הבית השני.

5. יש שירים של נתן אלתרמן שצריך לבוא אליהם כמו איש יחידת מז"פ לזירת רצח. כפי שכבר ציינתי שיר של מנוחות בניגוד לשמו הוא שיר איום ונורא, והפסוק המפורק מאיוב פרק ג' מבעבע שם כמו לָבָה אפילה המחשיכה את הנוף כאומרת לנו, מנוחה נכונה לפנינו. וכשהוא מסיים את השיר ודיברת: זה דודי העולה בבלזאים / ואני לו אשתו היפה לאלוהים, / ואראה את פניו וחשכתי, / ולא אבך, כי שפתי נשכתי. כבר אי אפשר עוד שלא לבכות.

6. ורחל כמו רחל, יודעת היטב איך מברכים את האל שמכה בנו. והיא, היא כבר איננה אשת איוב. היא איוב.

תנ"כי פתוח בספר איוב | רחל

תנ"כי פְּתוּחַ בְּסֵפֶר אִיּוֹב.
—אִישׁ מְפֹלֵא! לְמַדְנוּ גַם אֲנוּ
לְקַבֵּל אֶת הָרַע כְּקַבֵּל אֶת הַטּוֹב
בְּבִרְכָה לְאֵל שֶׁהֲכֵנוּ.

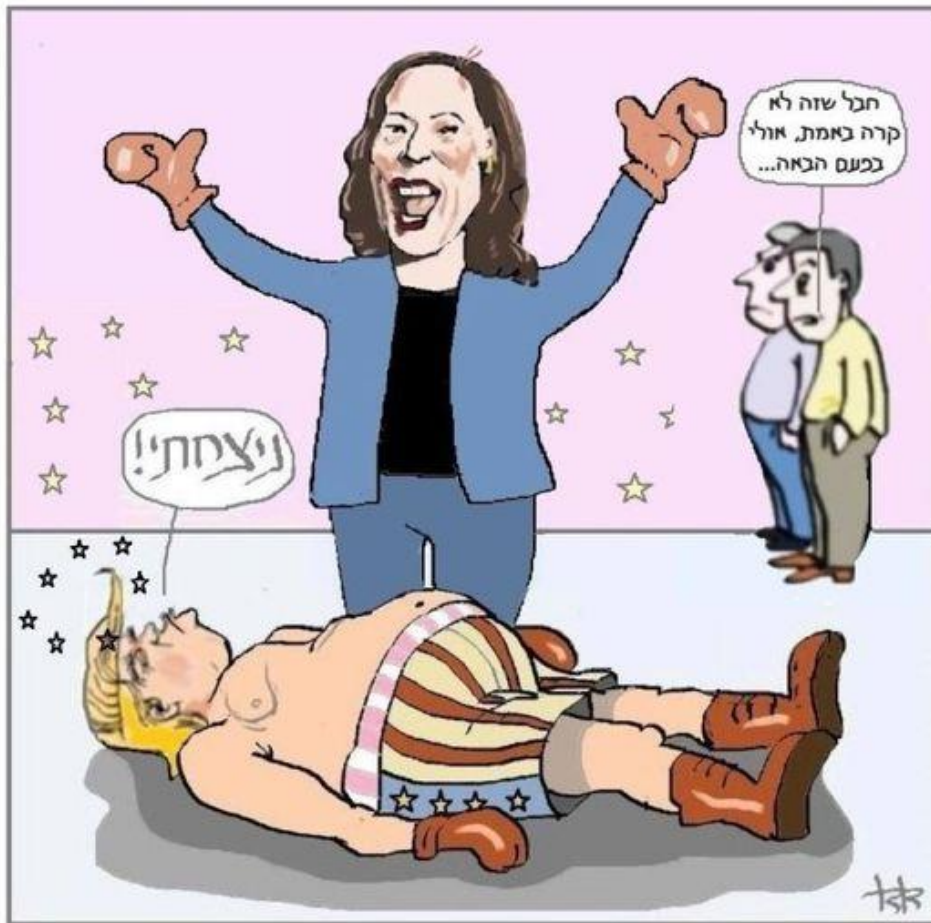
לוֹ כְּמוֹךָ נִדַּע בְּהֶגְהָה וְהִי
לְפָנָיו לְשֹׁפֵךְ אֶת הַשִּׁיחַ,
וְכְמוֹךָ נִבּוֹא בְּחִיקוֹ הָאֲבָהִי
אֶת הָרֹאשׁ הָעֵיף לְהַנִּיחַ.
חֲשׂוֹן, תִּרְצֵ"א

שעון החול של החטופים

הימים נוקפים בשעון החול של החטופים, מאיימים לחונקם. גלנט פוטר. סינוואר הלך לגן עדן של מחבלים, ונתניהו ממשיך כאילו כלום לזייף מסמכים ולדבר על ניצחון מוחלט ותשכחו מהחטופים. והם כבר 397 יום (חיים ומתים) נשכחים מלב הנהגה אטומת לב, כלואים במרתפי החמאס, בגלל שרירות ליבו של אדם אחד, צדיק, שמלאכת רציחת החטופים נעשית למענו בידי אחרים, בנימין נתניהו שחרד לשלום ציר פילדלפי ולשלמות הקואליציה שלו יותר מאשר לשלום אזרחי מדינת ישראל שהם כקליפת השום בעיניו. רעשי רקע ותו לא. שחרר אותם כבר! איש מתועב! את כולם! עכשיו! ושתיחנק כבר בנכלולך...

פינת הקריקורה השבועית: כמה חבל שזה לא קרה באמת. האמריקאים עוד לא מוכנים לנשיאה שהיא גם אישה וגם שחורה. והעדיפו על פניה נשיא מיזוגן, מטריד נשים סידרתי, שחולק תחביבים עם נתן אשל, ושיש לו פרווה של בואש ג'ינג'י על הראש. חבל

● טיול "קהילה בקשר" ל"מדינת תל-אביב"

קהילה בקשר, מזוהה עם עמותת ותיקי הגליל, מספקת שירותים לחברים בה: כפתור מצוקה, אם בית בכל קיבוץ (אם הבית שלנו היא גבי טנא) התכנסויות לאורך השנה וטיולים.

בשבוע שעבר טיילנו שלושה ימים, כמאה חברים מרחבי הגליל העליון (כולל לא מעטים שהם מפונים מקיבוציהם) לתל-אביב. קבלנו פינוק אדיר של צוות העמותה, לינה במלון הרודס בתל-אביב, ו"הכל כלול".

● בדרך לתל-אביב – הטכנודע בחדרה

חדרה איננה מהערים הראשיות בישראל, וחוץ מזה שנולדתי בה (ושהורי נפגשו בה לפני 85 שנים) היא לא אטרקציה גדולה עבורי. אבל מסתבר שיש סיבה טובה לבקר בחדרה: מוזיאון הטכנודע, מיועד לילדים ולמבוגרים, ממחיש באופן נפלא תחומים שונים של טכנולוגיה ומדע. אנחנו סיירנו במתחם העוסק במוח, והתנסינו בניסויים והפעלות שונים, בהמשך היינו בחדר העוסק בגנטיקה. פגשתי שם את הנזיר שעשה ניסויים באפונה, מנדל, שעל סמך ניסוייו התחילו להבין את האופן בו עוברות תכונות בתורשה, את הנזיר הזה הכרתי לפני 67 שנים בבית הספר התיכון, אבל אז עוד לא לימדו על די.אנ.איי, רק על כרומוזומים, אז הייתה לי הזדמנות לחזור לבית הספר להשלמות.

אחרי ארוחת צהריים מפנקת שחולקה לנו, חזרנו למוזיאון, והפעם למעבדה, על מנת להתנסות בבישול מולקולרי (זה אותו התחום הקולינרי שנהיה אופנתי מאד לפני כעשור, והפך מסעדות ושפים למוסדות יוקרתיים). אנחנו הכנו קוויאר וספגטי צבעוניים ומתוקים, בעצם, הכנו סוכריות ג'לי... וזה כל הטריק. הרגשתי כמו הילד של "בגדי המלך החדשים" ולא יכולתי להפסיק לצחוק. בקיצור הרגשתי שהצחוק המשחרר הזה היה לי תרופה נחוצה, אחרי שנה של מחנק נפשי.

...נסיעה דרומה, ומגיעים למלון הרודס.

בתכנית הערב: הרצאה במוזיאון תל-אביב על 150 שנה לאימפרסיוניזם, אבל אז הגיע החלק הבלתי מתוכנן של הטיול:

• המילואימניקים מלבנון

מסתבר, שלא היינו היחידים במלון באותו הערב. יחד אתנו היה גדוד מילואים של חטיבת גולני, שחזר מלבנון, ורגע לפני השחרור קיבלו שהייה מפנקת במלון, ובו הם גם קיימו את טכס סיום תקופת המילואים הזאת. (הם גויסו בראש השנה, אחרי שכבר עשו שתי תקופות מילואים בעזה). חלקם אנשים מבוגרים, רובם חובשי כיפות. אנחנו הוזמנו להצטרף לטכס.

התיישבנו בשורות האחרונות וצפינו בטכס מרגש ביותר. עצם העובדה שתושבים מהיישובים הסמוכים לגבול לבנון נפגשים עם הגדוד שפעל לחסל את איומי החיזבאללה במרחק של קילומטרים ספורים מהיישובים הייתה מאד משמעותית. יונית קורן דברה בשם אנשי הגליל, דברים שיצאו מהלב ונכנסו אל הלב, והביעו הרבה הערכה לפועלם של החיילים. במקום נכחו גם כמה פצועים אשר הגיעו מבית החולים להשתתף בטכס, הרב הגדודי דיבר על הצורך להמשיך ולחזק את הפצועים, ולבקר אצלם. היו תעודות מצטיינים פלוגתיים ומצטיין גדודי, והייתה סקירה על כל הפעילות של הגדוד בחודש שהיה מגויס לתמרון הקרקעי בלבנון.

מה שבלט מאד והורגש באוויר הייתה תחושת הרעות החזקה בין הלוחמים. ביום המחרת, כשבקרנו במוזיאון רבין, וברקע הושמע שיר הרעות, חשבתי על החיילים האלה.

איי אפשר היה לתכנן את הערב הזה מראש, אבל מהרגע שהוא התרחש, דווקא הספונטניות הזאת, והסיום של פעילות עצימה של החיילים האלה לא רחוק מבתינו היוו גורם של התרגשות אמיתית.

בשבוע הבא אכתוב על המשך הטיול (אם עד השבוע הבא נשרוד את הבלגן, שאנחנו נכנסים לתוכו עם פיטורי שר הבטחון הערב)

ובינתיים: מי ייתן וישובו כולם לבתיהם. מי ייתן ולא ייפלו עוד חללים בקרבות המתמשכים שלנו, והלוואי שירדו גשמים בעיתם ובכמות הנכונה.

שבת שלום

תמר וולפין

בית כפר הנשיא משתתף בצערם של
טרי לפינג לי, דני, מיה וקים
עם פטירתו בשיבה טובה של האב / הסב
נורמן אדגר לפינג ז"ל בארה"ב.

בית כפר הנשיא משתתף בצערם של
אריה ניצן וכל המשפחה,
עם פטירתו בשיבה טובה של אחיו,
מקס בלום, בארה"ב.
מקס היה חבר בגרעין ה'

שלום לקהילת כפר הנשיא

אנחנו משפחת ענבר – נעם (40), אמיר (44),
עופר (6) ויער (4 חודשים)

נעים להכיר ☺

לפני כ-5 שנים ביקרנו בפסטיבל תרבות ונתקלנו במקרה באוסי (אסנת ארצי) שבנחמדוה האופיינית הזמינה אותנו להגיע לבקר בכפר הנשיא. חלפה חצי שנה והחלטנו שהחיים בכמון אינם לרוחנו ואנחנו רוצים לעבור לקיבוץ. בחנו מספר קיבוצים ולפתע נזכרנו במתולתלת החיננית... הגענו באחד מימי החורף לבקר בלב הקיבוץ ומיד הבנו שזה המקום בו אנחנו רוצים לגור. חלפו עוד כמה חודשים ובעזרתה האדיבה של הקורונה הצלחנו למצוא כאן דירה פנויה להשכרה. ומאז אנחנו כאן, כבר 4 שנים נהדרות, שמחים ומואשרים להיות חלק מהקהילה המדהימה שנמצאת כאן, קהילה שיודעת גם לתת מרחב וגם לחבק, קהילה חוצת דורות, שכל יציאה מהבית ופגישה מקרית עם אנשים מלווה בחיך ובמילה טובה, כל אירוע תרבות הוא אירוע שאנחנו רוצים להיות בו (לא מובן מאליו...), כל שלישי בלב הקיבוץ מרחיב לנו את הלב, וכל יום פשוט נעים.

אז מי אנחנו?

נעם גדלה בבני יהודה שברמת הגולן והיא מטפלת באומנות, בשנה החולפת עבדה בעיקר עם קהילות מהדרום. כרגע נמצאת בחופשת לידה בבית עם יער. אמיר גדל בקיבוץ משאבי שדה (אי שם בשממת הנגב...) והוא מהנדס תעשייה וניהול עם חיבור לעולם ניהול הפרויקטים. עבד 5 שנים בניהול פרויקט גדול בחוות רום שליד כמון וכיום עובד בחברת סטארט אפ. עופר היא עופר, קופצנית אנרגטית ומאוד חייכנית. אוהבת להיות עם חברים, לבלות בבריכה ולשגע את הוריה. ויער... הוא עוד יגדל.

נפגשנו בקיבוץ האון לפני 9 שנים, יצאנו יחד לשוטט בעולם, התחתנו והתחלנו לחפש מקום להשתקע בו. ב-7 השנים האחרונות עברנו ב-4 ישובים שונים שמאוד רצינו להרגיש בהם בבית. לשמחתנו זה לא הצליח וכך מצאנו את עצמנו נודדים שוב... לכאן.

בזמננו הפנוי אנחנו מאוד אוהבים לבלות עם חברים ומשפחה, לטייל בשבילי הקיבוץ, במדבר, ביער ובחו"ל, לטבול בירדן או בבריכה הנפלאה עם הנוף המשגע.
ובעיקר אוהבים את החיים ומנסים להנות מהם עד כמה שניתן.

@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@

תודה לדוד אלמן על הקמת אתר לרישום הגשם

השנתי בכפר הנשיא.

להלן הקישור לאתר לשימושכם:

<https://khbbm1.wixsite.com/khrain>

אתר ההנצחה - כפר הנשיא

האתר עבר עיבוד מחדש במשך חודשים רבים.

כעת אני רוצה להציג אותו בפני הציבור

<https://khbbm1.wixsite.com/memorial>

לשאלות, הערות והארות - דוד אָלמן

ערב קהילתי בחסות רווחה וצוות חוסן

אוריה טרנורג
ליני חינוך-רפואי יבנה

התמודדות ממבט קצת אחר

14.11
לב הקיבוץ
20:00 התכנסות, נשנושים ומינגלינג
20:30 מתחילים

עוסק בחינוך מעל 25 שנה

להרים את האף

שמי אוריה,
עוסק בחינוך כבר מעל עשרים וחמש שנה - מחינוך כיתה ועד ניהול בית ספר, ובשנים האחרונות משמש גם כליצן רפואי וחינוכי [יש דבר כזה]. אני קצין במילואים בענף הנפגעים ובשנה האחרונה, בעקבות המלחמה, זה הפך להיות עיסוקי העיקרי. בהרצאה השוזרת בתוכה חוויות וסיפורים אישיים של צחוק, כאב והרבה תקווה, אחלוק איתכם תובנות ממבט קצת אחר מתוך ארגז הכלים המיוחד שלי.

כניסה +18

מישהו אמר לי: "נראית עצוב היום", ענית: עצוב לי כל יום, היום פשוט לא היה לי כוח להסתיר את זה

שירי מלחמת חרבות ברזל

הזמרת והיוצרת עדי אברהמי בשיר, מרגש ומחזק שנכתב ימים ספורים לאחר פרוץ המלחמה, בהשראת סיפורה של בת דודתה שניצלה מהטבח בבסיס רעים וכן דודה שנהרג טרם המלחמה, במהלך שירותו הצבאי.

שלושה חודשים חלפו, ופרצה מלחמת "חרבות ברזל" שצירפה באחת אלפי משפחות למשפחת השכול. בבסיס רעים תחת אש מחבלים הסתתרה בת דודתה של עדי, רומי צור, מתחת למיטה בתקווה שלא יטבחו בה, בדרך נס והחלטה חכמה שקיבלה, היא מצליחה להינצל ולאחר 15 שעות מחולצת מהתופת.

מתוך החוויות האישיות שלה, ומתוך סיפורים ששמעה – סיפורים של גבורה, אובדן, כאב ותקווה, היא כתבה והלחינה את השיר "רק ביחד"

רק ביחד

מילים: טוכמן אריאל / אברהמי עדי

בראש מורם	אחרי הגשם	אחרי הגשם
נמשיך מכאן	והסופות	כשהבוץ רטוב
נאסוף את השברים	ציפורים שורקות	ואתה עצוב
נפסל את המחר	שיר זיכרון	על זה שלא ישוב
בראש מורם	באים בדלת	ושוב על דלת
נמשיך מכאן	סיפורים תמונות	טיפות נוקשות
עוד לא אבדה התקווה	הופכות מזכרת	רוחות שורקות
דמעה ועוד דמעה		שיר בלי שם
תשטוף הכל	זוכרת?	
ונבנה מהתחלה	איך רצנו בשדות	ומי אשם?
	חלמנו חלומות	על פרח שנקטף
	אני שומרת	על רגע שחלף
	עמוק בלב	ואין מי שיגן
	שיר אוהב	הגן כולו סגור
	האם את מקשיבה?	הלב שבור
		מהרגע שעזבת
	ואולי אם נבכה יחד	ואולי אם נבכה
	נבכה יחד	נבכה יחד
	דמעה ועוד דמעה	נבכה יחד
	יד ביד	דמעה ועוד דמעה
	רק ביחד	יד ביד
	רק ביחד	רק ביחד
	נשטוף את כל הרוע בעולם	רק ביחד
	רק בראש מורם	רק ביחד
	נמשיך מכאן	נשטוף את כל הרוע בעולם
	דמעה ועוד דמעה ועוד דמעה	רק בראש מורם
	נשטוף הכל	נמשיך מכאן
		דמעה ועוד דמעה ועוד דמעה
		נשטוף הכל
		ונבנה מהתחלה

נטליה סגל	8.11
מירון מתתיהו	
גדי עמית	10.11
אילן המאירי	
אייל דיין	
עתליה יצחקי	
דב לקס	11.11
ניצן ג'קסון	
רפאל נידם	
אורי אדלשטיין	12.11
ענבל לימור	
רפי פרנק	13.11
שר מק'לוקלין	
זוהר דבולט	
ניב פלמה	

סיפור לשבת

עשר בלילה. סגרתי את העסק אחרי שעברתי על כמה קבלות. הלכתי עם שקית זבל לכיוון הפח שנמצא מעבר לפינה כשאני מכניס לכיס את המפתחות. שנייה לפני שהגעתי לפח ראיתי ילד מבחין בי מרחוק, ממש לפני שהגעתי, באותה שנייה הוא החזיר את היד שלו שהייתה בתוך הפח וירד מהקרטון עליו טיפס. הוא נבהל, לפחות ככה ראיתי. הוא לקח את הילקוט שלו והחל ללכת ואני משום מקום צעקתי: "ילד, אני חושב שנפל לך פה משהו... זה שלך?" הוא עצר, נעמד והסתובב לכיווני. הביט בי ובחן אותי. שאלתי שוב: "זה לא הכסף שלך?"

"לא", הוא אמר והמשיך ללכת ואני אמרתי מיד: "טוב, זה גם לא שלי.. אולי אזרוק לפח". הוא נעצר שוב והביט מרחוק. "זה של אף אחד חמוד" אמרתי וחייכתי. "בוא תיקח." הוא עמד דקה ולא זז. שיערו השחור והחלק זז לו בגלל משב רוח קטן שהחל לנשוב. לפתע הוא עשה צעד לעברי והחל להתקדם. הוא תפס מידי את השטר ואמר טוב. "היי תגיד.. בן כמה אתה?" שאלתי באיטיות, "בן 7" הוא אמר במהירות. זיהית מבטא זר בדיבורו. "מכיר את השווארמה הזאת פה ליד?" שאלתי והבטתי בו. הוא הנהן באיטיות. "זו השווארמה שלי, פעם יצא לך לאכול פה?" הוא הניד בראשו בעדינות. "האמת", אמרתי והתכופתי אליו. רציתי לעשות לי עכשיו משהו לאכול.. אבל נשאר המון ואני לא יכול לסיים לבד, בא לך אולי להצטרף אלי?" אמרתי והוצאתי את המפתחות. החזקתי אותם ביד. "לא יודע" הוא אמר ושתק לשניה. "אמא שלי לא מרשה לי לדבר עם אנשים זרים". "אמא צודקת. בכל מקרה אם תרצה אתה מוזמן, תקבל גם ציפס טעים."

פה קניתי אותו. הוא בא איתי למקום והתיישב ליד השולחן. "חכה פה 20 דקות והאוכל מוכן." הוא אכל. ובין ביס לביס אני מבין כמה רעב הוא היה ולא אמר. לאט לאט הצבע שעל פניו החל לזרוח וחזר.

קוראים לו מייקל. שאלתי מתי הוא אכל היום והוא אמר: "בבוקר, סנדוויץ קטן".

וכששאלתי אותו למה הוא לא אכל בבית, הוא שתק והמשיך לאכול. קמתי ממקומי והבאתי לו בינתיים בקבוק קולה קטן. "אמא עובדת וגם אבא", הוא אמר לפתע, ורציתי קצת לאכול. בבית לא תמיד יש, אז אני יורד לפה, לפח הזה שם, כשאני יכול..."

דמעות הציפו את עיניי. הסתכלתי עליו ורציתי לחבק אותו, ילד בגיל של ילדיי.

לא יכולתי לדבר, ידעתי שאם אתחיל, אפרוץ בבכי ואשבר מולו. לא רציתי... עד שראיתי אותו מבסוט מפיתה מסכנה.. לא רציתי שירד החיור שלו. "טעים מאוד, אני אוהב צ'יפס" הוא אמר כשהוא לוקח אחד וטובל אותו בקטשופ שנמצא ליד.

"מייקל", קראתי לו, "לי קוראים עמוס. אתה רוצה שנהיה חברים?" אמרתי והושטתי לו את היד. הוא אכל מהצ'יפס והביט בי. "אפשר" הוא אמר ונתן לי כיף בתמימות כזאת שגמרה אותי מבפנים.

"אני תכף חוזר" אמרתי ונכנסתי למטבח כשאני שוטף ידיים ופנים. אחרי רבע שעה חזרתי. "מייקל, יש פה אוכל, תשים אותו בבית, זה יספיק לך לאמא ואבא בסדר?" "ואני רוצה שמעכשיו, כל פעם שתרגיש שאתה רעב קצת תרד לפה ותאכל שווארמה איתי, ואז תחזור לך לשחק בחדר." הוא הביט בי והפסיק לאכול. "אבל אתה חייב להבטיח לי שתעשה את זה, אנחנו חברים אז אתה חייב לקיים הבטחות." "אוקיי לא אכפת לי.. זה בסדר אם אוכל לבקש קולה גם לפעמים לשתות?" "ברור" אמרתי כשאני מגנב דמעה שברחה מבלי ששלטתי.

"עמוס, נראה לך שכשאהיה גדול אוכל לעשות גם שווארמה כמוך?" הוא שאל ואני נמסתי. "בתנאי אחד" אמרתי והבטתי בו מקרוב "תאמין בעצמך, כל עוד תעבוד קשה ותאמין בעצמך, כל דבר בעולם יכול להיות שלך."

ליוויתי את מייקל הביתה ומאותו יום מייקל היה מגיע כמעט כל הזמן, מרוב שהוא היה נמצא במקום, אנשים חשבו שמייקל הוא הילד שלי הקטן.

קוראים לי מייקל, אני בן 36 ואת אותו יום אני לא אשכח בחיים שלי.

כששואלים אותי אנשים איך העסק שלי כל כך מצליח, אני עונה שהסוד הוא להאמין בעצמך, ככה לפחות אמר עמוס זכרונו לברכה, החבר והמלאך שלי. כל יום כשאני סוגר את העסק, אני מביט בפח שנמצא בסוף הרחוב, שחס וחלילה אני לא מפספס ילד בן 7 שכל מה שהוא רוצה זה לאכול משהו קטן וטוב.

תמיד אני יוצא עם שקית מלאה באוכל, קצת צ'יפס וכמובן איך לא, קולה. מניח אותה ליד הפח, הולך לדרכי ומשאיר שם את זה. ליד אני משאיר גם פתק שבו כתוב: "אני עמוס", כי תמיד יהיה ילד שם בעולם שחולם שיגיע עמוס אחד כזה.

8.11.24

101 חטופים וחטופות נמצאים כבר 399 ימים בשבי

